

ÉRKEZETT		2017 JÚL 21.	
Ikt.szám:			
PF:	Üi:	CC:	

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a dr. Szendrei Árpád jogtanácsos által képviselt **Cofidis Magyarországi Fióktelepe** (1066 Budapest, Mozsár utca 16.) felperesnek a Szabó Dudás Hargita Ügyvédi Iroda (1011 Budapest, Corvin tér 11., ügyintéző ügyvéd: dr. Dudás Gábor János) által képviselt **Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság** (1125 Budapest, Szilágyi Erzsébet fasor 22/C.) alperes ellen közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta a következő

í t é l e t e t :

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy a tárgyi illetékfeljegyzés folytán le nem rótt 30.000 (harmincezer) forint kereseti illetéket az illetékügyben eljáró hatóság külön felhívására fizessen meg.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy az alperesnek 15 napon belül fizessen meg 50.000 (ötvenezer) forint perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A bíróság a tényállást a felperes keresetlevele, az alperes ellenkérelme, a felek nyilatkozatai és a rendelkezésre álló közigazgatási iratok alapján az alábbiak szerint állapította meg.

Az alperes – bejelentés alapján – adatvédelmi hatósági eljárást indított a felperessel szemben, melynek során vizsgálta annak adatkezelési gyakorlatát. Az alperes az adatvédelmi hatósági eljárását lezáró 2017. március 21. napján kelt NAIH/2017/1051/2/H. számú határozatában a felperes jogellenes adatkezelését megtiltotta, és

1. megállapította, hogy törvényi felhatalmazás hiányában az érintettek önkéntes hozzájárulása mellett is a célhoz kötött adatkezelés elvébe ütközik a személyesen megjelenő ügyfelek esetében az okmánymásolat gyűjtéssel járó adatkezelés, ezért felszólította a felperest, hogy a jövőre nézve szüntesse meg azt a gyakorlatát és semmisítse meg mindazokat az okmánymásolatokat, amelyeket eddig a személyesen megjelenő ügyfelektől gyűjtött,

2. felszólította a felperest, hogy adatkezelési, tájékoztatási gyakorlatát módosítsa és adjon tájékoztatást az adatalanyok részére az adatgyűjtés, az adatkezelés céljáról, jogalapjáról, különbséget téve a kötelezően és az önkéntesen megadandó személyes adatok között. Előírta, hogy az érintetteket a felperes személyes adatai felvitelekor tájékoztassa jogaikról, a jogorvoslati lehetőségekről, az üzletszabályzatban, formanyomtatványokon, a telefonos, valamint az internetes tájékoztatás során,

3. kötelezte a felperest arra, hogy az ügyfelek munkáltatóival történő különböző adatkezelési célú kapcsolatfelvételekre vonatkozóan adjon megfelelő tájékoztatást az adatkezelési nyilatkozaton, az üzletszabályzatban és a munkáltatói igazolás formanyomtatványon.

4. elszólította a felperest, hogy az adatkezelési nyilatkozaton az eltérő adatkezelési célokra vonatkozó kérjen külön hozzájárulást az érintettekről, a már beszerzett és a hitelügylethez közvetlenül nem kapcsolódó hozzájárulások tekintetében tájékoztassa az érintetteket az új eltérő célú adatkezeléshez adott hozzájárulásokról, és ezek ismeretében kérje az érintettek hozzájárulásának megerősítését, a meg nem erősített hozzájárulások tekintetében gondoskodjon az érintettek adatainak törléséről.

Fentiekén túl 1.000.000.- Ft adatvédelmi bírság megfizetésére kötelezte.

A felperes a határozattal szemben bírósági felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, melyben kérte, hogy a bíróság a határozat 1. és 4. pontját - a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján - helyezze hatályon kívül és az alperest kötelezze új eljárásra azzal, hogy új eljárásában a határozatban kiszabott adatvédelmi bírság összegét is vizsgálja felül.

A határozat 1. pontjához kapcsolódó hivatkozása szerint a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása megelőzéséről és megakadályozásáról szóló, 2007. évi CXXXVI. törvény (a továbbiakban: Pmt.) vizsgált időszakban hatályos 7. § (1) - (4) bekezdése, 28. § (1) bekezdése, továbbá a pénzmosás elleni küzdelemmel foglalkozó Pénzügyi Akció Munkacsoport vonatkozó ajánlása (FATF), illetve az ezen ajánlás figyelembe vételével született a pénzügyi rendszerek, pénzmosás, vagy terrorizmus finanszírozás céljára való felhasználásának megelőzéséről a 648/2012/EU. Európai Parlamenti és Tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 2005/60/EK Európai Parlamenti és Tanácsi irányelv és a 2006/70/EK bizottság irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló Európai Parlament és a Tanács 2015/849. számú irányelvének (a továbbiakban: Irányelv) 40. cikke helyes értelmezése alapján, az ügyfélazonosítás során bekért okiratokról való másolatkészítés a felperesnek - mint Pmt. szerinti szolgáltatónak - törvényi kötelezettsége. Kiemelte, hogy az adatkezelés jogalapja az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Info törvény) 5. § (1) bekezdés b) pontja szerinti törvényi rendelkezés és nem az érintett hozzájárulása. Álláspontja szerint az okmányokról készített másolatok eredményesen felhasználhatók egy büntetőeljárás során is, ahogyan arra az irányelv preambuluma 43-44. bekezdései kifejezetten utalnak is. Mindezek alapján alperesnek az okmány másolás készletező jellegére tett megállapítása teljességgel megalapozatlan.

Hivatkozása szerint az új Pmt. 7. § (8) bekezdése szerint - a felperes érvelésével összhangban és az alperes álláspontjával ellentétesen - a jogalkotó már a szolgáltató kifejezett kötelezettségévé tette a benyújtott okiratokról egyszerű másolat készítését és annak megőrzését. A törvény indokolása kifejezetten rögzíti, hogy a szolgáltató a személyazonosság igazoló ellenőrzésének megfelelő és teljes körű végrehajtása érdekében a rögzítendő adatokat tartalmazó, ügyfél által bemutatott okiratról köteles másolatot készíteni.

A Kúria K-H-KJ-2015-933. számú határozata, a BH2004.300 illetőleg a BH2001.505 szám alatt közzétett Legfelsőbb Bírósági döntés alapján - álláspontja szerint - egyértelmű és következetes a bírói gyakorlat abban, hogy a közigazgatási ügy mindaddig folyamatban van, amíg a bíróság jogerős ítéletet nem hoz, továbbá, hogy az eljárás során bekövetkezett jogszabályváltozást figyelembe kell venni akkor, ha az kevésbé terhes jogkövetkezmény alkalmazását eredményezi. Hangsúlyozta, hogy az okmánymásolatok készítése a Pmt., a FATF ajánlás, illetőleg az Irányelv alapján jelenleg is megfelel a hatályos jogszabályi rendelkezéseknek, és a felperes valamennyi versenytársa által is folytatott gyakorlat az, hogy fogyasztási hitelek esetében az ügyfél azonosító okmányairól másolatot készít és azt a Pmt.-ben rögzített ideig megőrzi.

A határozat 4. pontjával kapcsolatosan kiemelte, hogy annak maradéktalan végrehajtása nem lehetséges. A több tízezer fogyasztó levélben való megkeresése és a válaszadás megkövetelése végrehajthatatlan. Ez a felszólítás ellentétes a Ket. 1. § (2), (3) és (4) bekezdéseiben rögzített alapelvekkel, a végrehajtás objektív akadályokba ütközik, a fogyasztók szükségtelen zavarására vezet. Kifogásolta továbbá, hogy az utolsó eljárási cselekmény és a határozat meghozatala között közel 2 év telt el, amely a Ket. 4. § (1) bekezdésében rögzített alapelvvel ütközik. A Ket. 94/A. § (2) bekezdése alapján nem indítható a jogsértés megállapítására és a bíróság kiszabására eljárás, ha a jogsértő magatartásnak a bíróság kiszabására jogosult hatóság tudomására jutásától számított 1 év, vagy az elkövetéstől számított 5 év eltelt.

A felperes arra is hivatkozott, hogy az új Pmt. 79. §-ának előírása alapján az egyszer már a Pmt.-nek megfelelő azonosítást ismételtelen el kellene végeznie, különben az ügyleti megbízások teljesítését meg kellene tagadnia. A határozat 4. pontjában foglaltak végrehajtása az érintettek szükségtelen zavarásához vezet, az általuk korábban tett nyilatkozat - számukra teljesen érthetetlen okból való - megisméltését várja el, így indokolt panaszokat is eredményezhet.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte és a felperes perköltségben történő marasztalását. Álláspontja szerint a felperesi érvelés egyértelműen szemben áll a hivatkozott jogszabály szövegével. A Pmt. 7. § az okirat másolására nem ad jogalapot. A jelenlévő ügyfél esetén e rendelkezés kizárólag az okirat bemutatását írja elő, és semmilyen módon nem vezethető le abból, hogy az okiratok másolására is adna jogosultságot. Kiemelte, hogy ez a rendelkezés nem vonatkozik a jelenlévő ügyfélre, a jelen nem lévő ügyfelek esetében pedig nem kifogásolta a felperes adatkezelési gyakorlatát e vonatkozásban. Rámutatott, hogy a Pmt. 28. § (1) bekezdése illetőleg az irányelv 40. cikke a felperes birtokába jogszerűen jutott adatok, okiratok megőrzését teszi lehetővé. A jogsértően készített okiratmásolatok esetében azonban a megőrzési kötelezettség a hivatkozott jogszabályokból nem vezethető le. Egyetértett azzal, hogy az új Pmt. a hatályba lépését követően lehetőséget ad majd a felperesnek az okiratok másolására, rámutatott azonban, hogy a felperes tévesen hivatkozik a joggyakorlatra, ugyanis a BH2004.300. számú ítélet esetében a jogszabály kifejezetten arról rendelkezett, hogy az a folyamatban lévő eljárásokra is alkalmazandó, a BH 2001.505 számú ítélet szerinti esetben még a hatósági határozat meghozatala előtt változott a jogszabály, mely jelen esetben nyilvánvalóan nem állnak fenn. Leszögezte továbbá, hogy a jelenlegi Kúriai gyakorlat szerint (pl. a Kúria Kfv.II.37671/2014/12. számú ítélete alapján) a Ket. 2008-as évben történő átfogó módosítása eredményeként egyértelműen elkülönül a bírósági felülvizsgálat a közigazgatási eljárásától, így már nem a bíróság jogerős ítéletével válik befejezetté a közigazgatási ügy.

A 4. pont végrehajthatatlanságával kapcsolatban az alperes kiemelte, hogy a felperes több tízezer ügyfél adatait kezeli jelenleg jogszerűtlenül és e jogsértések megszüntetésére a jogszabály erejénél fogva köteles. Nem hivatkozhat arra, hogy ezen ügyfelek elérése számára aránytalan nehézséget okoz. Nem maradhat fenn a jogsértő állapot pusztán amiatt, hogy a felperes számára ez a kötelezettség terhes. Nem világos számára, hogy milyen jogos érdekekre hivatkozik a felperes, hiszen jogellenes magatartása nem alapozhatott meg jogos érdeket, jóhiszeműen szerzett jogot.

Az eljárási határidő túllépéseivel és a tisztességes eljáráshoz való joggal kapcsolatosan nem vitatta, hogy túllépte a rendelkezésre álló eljárási határidőt, rámutatott azonban, hogy ettől a határozat nem jogszabálysértő, ugyanis az az ügy érdemére nem hatott ki. Álláspontja szerint a Ket. 94/A. § (2) bekezdése az eljárás indításának időpontjáról szól és a jelen ügyben az nem vitatott, hogy az alperes eljárásának megindításáig nem telhet el ez a határidő.

A felperes keresete – az alábbiak szerint – nem alapos.

A közigazgatási határozat bíróság általi felülvizsgálatát az ügyfél, illetve a rá vonatkozó rendelkezés tekintetében az eljárás egyéb résztvevője kérheti jogszabálysértésre hivatkozással. A Legfelsőbb Bíróság Kúria által is fenntartott 1/2011. (V. 9.) KK véleménye értelmében a kereseti kérelemben a felperes hivatkozhat anyagi és eljárási jogszabálysértésre, továbbá arra is, hogy a közigazgatási határozat meghozatala során alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezték. A Pp. 339. § (1) bekezdése alapján eljárási jogszabálysértés miatt a közigazgatási határozat hatályon kívül helyezésének csak akkor van helye, ha az eljárási jogszabálysértés az ügy érdemére kihat.

A bíróság a közigazgatási határozatot a Pp. 324. § (2) bekezdésének a) pontjának alapján vizsgálta felül a Pp. XX. fejezete szerinti eljárásban, mely során az alperes határozatának jogszerűségét, az eljárási és az anyagi jogi szabályoknak való megfelelést vizsgálta. Ennek során a Pp. 339/A. § értelmében a határozathozatalakor fennálló tények és alkalmazandó jogszabályok figyelembe vételével - a Pp. 213. § (1) bekezdésének és 215. §-ának rendelkezésének alapján - a kereseti kérelem és az ellenkérelem keretei között a bíróság a következőket értékelte.

A perben a bíróságnak a Pp. 339/A. § alapján a tényállás vonatkozásában - a kereseti kérelem és az alperesi ellenkérelem keretei között - abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy fennáll-e a kereseti kérelemben hivatkozott téves jogértelmezéssel megvalósuló jogszabálysértés, illetőleg a hivatkozott eljárási jogszabálysértés az ügy érdemére kihatott-e.

A bíróság elsőként az alkalmazandó jogszabályok kérdéskörét vizsgálta.

A pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása megelőzéséről és megakadályozásáról szóló 2017. évi LIII. törvény (a továbbiakban: új Pmt.) 78. § (1) bekezdése szerint e törvény - a (2) bekezdésben foglalt kivétellel - 2017. június 26-án lép hatályba.

Figyelemmel arra, hogy a törvény 2017. június 26-án, illetve egyes szakaszai azt követő további időpontokban lépnek hatályba és a folyamatban lévő ügyekre nézve külön alkalmazási szabályt, átmeneti rendelkezést a jogalkotó nem alkotott, a bíróság azt állapította meg, hogy az alperesnek a felperes adatkezelésének jogszerűségét még a régi Pmt. alapján kellett vizsgálnia és értékelnie, ennek megfelelően a bíróság is ennek jogszerűségét vizsgálja.

A Pmt. 7. § (1) bekezdése alapján a szolgáltató köteles a 6. § (1) bekezdésében meghatározott esetben az ügyfelet, annak meghatalmazotját, a rendelkezésre jogosultat, továbbá a képviselőt azonosítani és személyazonosságának igazoló ellenőrzését elvégezni.

Ugyanezen szakasz (2) - (4) bekezdései szerint „a szolgáltató az azonosítás során legalább az alábbi adatokat köteles rögzíteni:

- a) természetes személy
- aa) családi és utónevét (születési nevét),
- ab) lakcímét,
- ac) állampolgárságát,
- ad) azonosító okmányának típusát és számát, [...]

(3) A szolgáltató az azonosítás során a (2) bekezdésben meghatározott adaton kívül - ha erre az ügyfél és az üzleti kapcsolat, ügyleti megbízás azonosításához az üzleti kapcsolat vagy ügyleti megbízás jellege és összege, valamint az ügyfél körülményei alapján a 33. §-ban foglalt belső szabályzatban rögzített eljárás eredménye alapján, a pénzmosás és a terrorizmus finanszírozása

megelőzése és megakadályozása érdekében szükség van - az alábbi adatokat rögzítheti:

- a) természetes személy
- aa) születési helyét, idejét,
- ab) anyja nevét; [...]

(4) A személyazonosság igazoló ellenőrzése érdekében a szolgáltató köteles megkövetelni az alábbi okirat bemutatását:

- a) természetes személy esetén
- aa) magyar állampolgár személyazonosság igazolására alkalmas hatósági igazolványa és lakcímet igazoló hatósági igazolványa, [...]"

A Pmt 28. § (1) bekezdése értelmében a szolgáltató - az általa vezetett nyilvántartásban - a 7-10. §-ban és a 17. §-ban foglalt kötelezettség teljesítése során birtokába jutott adatot, okiratot, illetve annak másolatát, valamint a 23. §-ban meghatározott bejelentés és adatszolgáltatás teljesítését, valamint az ügyleti megbízás teljesítésének a 24. § szerinti felfüggesztését igazoló iratot, illetve azok másolatát az adatrögzítéstől, a bejelentéstől (felfüggesztéstől) számított nyolc évig köteles megőrizni. A 6. § (1) bekezdésének a) pontja alapján birtokába jutott adat, okirat, illetve a másolat megőrzési határideje az üzleti kapcsolat megszűnésekor kezdődik.

Az Infotv. 5. § (1) bekezdése kimondja, hogy „Személyes adat akkor kezelhető, ha a) ahhoz az érintett hozzájárul, vagy b) azt törvény [...] elrendeli.”

A bíróság a felperes Pmt. 7. § értelmezése kapcsán előadott kiterjesztő jogértelmezését nem fogadta el, az alperes érvelésével értett egyet. E szakasz az adatok rögzítéséről, az okiratok bemutatásáról rendelkezik, az okiratok másolására nem ad felhatalmazást. Helytállóan hivatkozott az alperes arra is, hogy a Pmt. 28. § (1) bekezdése, illetőleg az irányelv 40. cikke sem ad arra jogalapot arra, hogy a felperes az okiratokról másolatot készítsen, illetve felhatalmazás nélkül szerzett másolatokat őrizzen, pusztán arra jogosít és kötelez, hogy a szolgáltató a birtokába jogszerűen jutott adatokat, okiratokat őrizze meg. Mivel a jelenlévő ügyfelek esetében a másolatok készítésének jogszerűsége a fentiek szerint nem vezethető le, ily módon a megőrzési kötelezettség sem állhat fenn. A kereset ebben a körben nem volt alapos.

Az új Pmt. 79. § alapján a szolgáltató - a 13. § (7) bekezdésétől eltérően - 2019. június 26-át követően köteles az ügylet teljesítését megtagadni, ha

- a) az ügyféllel 2017. június 26. előtt létesített üzleti kapcsolatot,
- b) az ügyfél vonatkozásában az ügyfél-átvilágítási intézkedéseket 2019. június 26-ig nem végezte el, és
- c) az ügyfél vonatkozásában a 7-11. §-ban és a 19-20. §-ban meghatározott ügyfél-átvilágítás eredményei 2019. június 26-án nem állnak teljeskörűen rendelkezésére.

Jelen ügy vonatkozásában az új Pmt. rendelkezéseinek alkalmazására, a hatályba léptető rendelkezések alapján, nincsen lehetőség. A bíróság a felperes hivatkozása kapcsán rámutat, hogy az új Pmt. 79. § sem ír elő olyan kötelezettséget a felperes, vagy más pénzügyi intézetek számára, hogy a korábban készített iratmásolatokat kell ismét be-, illetve visszaszereznie. A bíróság rámutat arra is, hogy a jogalkotó - amennyiben azt szükségesnek tartotta volna - akként is alakíthatta volna a normaszöveget, hogy a már elkészített másolatok megsemmisítése már nem szükséges, azonban nem így járt el, ebből következően a hatálybalépést megelőzően, jogsértően beszerzett másolatok megőrzésére nincsen lehetőség.

A felperes által hivatkozott ítélkezési joggyakorlat kapcsán a bíróság az alperes érvelését maradéktalanul osztotta, azok eltérő tényállásuk miatt nem lehettek irányadóak. A fentiek szerint jelen esetben a jogszabály sem alkalmazási szabályt, sem olyan hatályba léptető rendelkezést nem tartalmaz, amely a már elkészült másolatok megmaradását lehetővé tette volna.

Az alperes helytállóan mutatott rá arra is, hogy a bírósági szakban lévő közigazgatási ügy nem minősül folyamatban lévő ügynek. A folyamatban lévő ügy a jogerős határozat meghozatalával lezárul, így az a körülmény sem teheti utóbb jogszerűtlenné az alperes határozatát, hogy időközben, a peres eljárás folyamatban léte alatt, az Országgyűlés elfogadta az új jogszabályt és annak rendelkezései hatályba léptek.

A bíróság nem találta alaposnak a rendelkező rész 4. pontjának végrehajthatatlanságára történő felperesi hivatkozást sem. A felperes által a téves jogértelmezése folytán előidézett jogszerűtlen állapot fenntartására nincsen jogszerű lehetőség. Jogszabályi felhatalmazás hiányában nem értékelhető a felperes javára az, hogy a jogszabály sértése - több év távlatából - már olyan nagyságrendet ölt, amely akár több tízezer ügyfelet és azok adatait érinti, amelynek orvoslása ezért számára jelentős nehézséget okoz. A bíróság megállapítása szerint a végrehajthatatlanság nem áll fenn, az esetlegesen fennálló jelentős nehézség, az aránytalan teher pedig a felperesi magatartás következménye. Erre figyelemmel a Ket. 1. § (2) - (4) és 4. § (1) bekezdésében rögzített alapelvek megsértése sem volt megállapítható.

A Ket. 94/A. § (2) bekezdése alapján nem indítható a jogsértés megállapítására és a bíróság kiszabására eljárás, ha a jogsértő magatartásnak a bíróság kiszabására jogosult hatóság tudomására jutásától számított 1 év, vagy az elkövetéstől számított 5 év eltelt. A bíróság a felperes e bekezdés megsértésére történő hivatkozást azon okból nem fogadta el, mert az jelen ügyre nem alkalmazható, hiszen az az eljárás megindításának időbeli korlátját szabályozza, nem pedig az eljárás lezárásának időpontját. E jogszabályhely tehát nem sérült.

Figyelemmel arra, hogy az eljárási határidő elhúzódása önmagában nem tekinthető az ügy érdemére kihatónak, és a bíróság megállapítása szerint a határidő túllépése jelen ügy esetében sem gyakorolt hatást az ügy kimenetelére, ezért ezen az alapon sem volt helye a hatályon kívül helyezésnek.

A bíróság nem értékelhette az alperes terhére - jogalap hiányában - azt a hivatkozást sem, hogy a felperes ismeretei szerint valamennyi versenytársa is hasonló gyakorlatot folytatott, mert ezt az alperes sem vehette figyelembe, erre őt jogszabály nem kötelezte.

A bíróság a fentiek szerint megállapította, hogy az alperes határozata az anyagi jogi jogszabályoknak megfelel és eljárásjogi szempontból sem valósít meg ügy érdemére kiható - hatályon kívül helyezést megalapozó jogszabálysértést, ezért a kiszabott bírság újra mérlegelése sem szükséges. A bíróság megítélése szerint a fentiek alapján az alapelvi rendelkezések megsértése sem volt megállapítható. A bíróság ezért a rendelkező részben foglaltak szerint a keresetet elutasította.

A bíróság a felperest az illetékekről szóló, 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti illeték viselésére és megfizetésére kötelezte, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése alapján. A bíróság a kereseti illetéket a meg nem határozható pertárgy érték alapján 30.000.- Ft összegben állapította meg, és annak viselésére a felperest kötelezte.

A bíróság a felperest perveszteségére tekintettel a Pp. 78. § (1) bekezdésének alapján kötelezte az alperes perköltségének viselésére. A perköltség összegét a bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése alapján az alperesi jogi képviselő által kifejtett tevékenységgel arányosan állapította meg, ennek során a bíróság figyelemmel volt arra, hogy a perben egy tárgyalás megtartására került sor, melyen az alperesi képviselő megjelent, és nyilatkozatot tett, továbbá számba vette az alperesi képviselő által készített írásbeli nyilatkozatot.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 340. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2017. június 14.

Fintáné dr. Vásárhelyi Julianna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

